

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 219/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 34/2015 z 19. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, v citovanom texte aj „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu

a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 34/2015 z 19. novembra 2015 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že *sťažovateľka podala na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“)* žalobu proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia č. 1100302/1/551918/2014/5060 zo 16. decembra 2014. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 S 47/2015 zo 17. marca 2015 uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok v sume 10 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) za podanie urobené elektronickými prostriedkami zaručeným elektronickým podpisom. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením tak, že uznesenie krajského súdu potvrdil.

3. Sťažovateľka tvrdí, že namietaným uznesením boli porušené jej označené práva uvedené v bode 1, resp. práva na spravodlivý súdny proces tým, že *„odignoroval najdôležitejšie tvrdenie sťažovateľa“* [„že elektronické podanie bolo riadne doplnené potrebným počtom rovnopisov pred vydaním uznesenia KSBA o poplatku za tvorbu rovnopisov a doplnenie výslovne avizoval pri elektronickom podaní, a preto nebolo potrebné, aby súd podľa § 42 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. vyhotovil rovnopisy (kópie) podania na náklady sťažovateľa“, pozn.], a tiež preto, že *„svoje rozhodnutie postavil na prísnom formálnom hodnotení dôkazov, bez ohľadu na okolnosti prípadu a argumenty sťažovateľa“*.

4. Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, aby toto uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov

právneho zastúpenia a tiež to, aby ústavný súd „*podal výklad k určeniu výšky súdneho poplatku v prípade, že účastník pr. vzťahu nedoplní podanie urobené elektronickými prostriedkami, teda či má v tomto prípade povinnosť hradiť pevne stanovený poplatok alebo má uhradiť náhradu nákladov súdu na vyhotovenie rovnopisov a kópií*“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, čo v danom prípade ústavným súdom zistené ani nebolo (pozri odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s. 1 až 3).

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu (bod 1) z dôvodov uvedených v bode 3. Ústavný súd po preskúmaní jej námietok konštatuje, že sťažnosť treba považovať na prvý pohľad za zjavne neopodstatnenú. Je nepochybné, že aj v tejto veci názor sťažovateľky vyjadruje iba odlišný právny názor na preukázaný skutkový stav, avšak bez toho, aby indikoval relevantný ústavnoprávny rozmer a priamu vecnú súvislosť týchto námietok s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym a skutkovým posúdením vyrubenia súdneho poplatku všeobecnými súdmi podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, a požaduje, aby ústavný súd urobil v tejto veci výklad pre samotnú sťažovateľku, teda v tejto časti (pozri záver bodu 4) je sťažnosť podaná aj neoprávnenou osobou.

10. V danom konkrétnom kontexte nemajú tieto námietky už na prvý pohľad žiadnu ústavnoprávnu intenzitu a argumentácia sťažovateľky nemá takisto žiadny súvis s podstatou a obsahom označených práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež s právom na spravodlivý súdny proces (súdne konanie), ktoré je zakotvené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže tieto práva sú výsledkové (m. m. I. ÚS 91/2016 a tam citovaná judikatúra), čo nemožno konštatovať o tejto veci vyrubenia súdneho poplatku podľa zákona o súdnych poplatkoch. Prihliadajúc na uvedené a tiež na výklad a aplikáciu pojmov „občianske práva alebo záväzky“ a „trestné obvinenie“ v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd dospel preto k záveru o zjavne neopodstatnenosti jej sťažnosti vo vzťahu k údajnému porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. V tejto veci nie sú podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany aj z iného dôvodu, keďže sťažovateľka sa sťažnosťou domáha ochrany svojich práv v konaní o takú sumu (o súdny poplatok v sume 10 €), ktorá je podľa ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, ako aj všeobecných súdov zjavne bagateľná (pozri m. m. II. ÚS 149/09, IV. ÚS 94/2014, II. ÚS 757/2014, II. ÚS 60/2015 a tam uvedenú judikatúru).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016